

- організації взаємодії з підприємствами з метою мобілізації власних ресурсів в інвестиційну діяльність;
- постійного моніторингу інвестицій.

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України: від 16 січня 2003 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15> (Дата звернення 27.10.2020)
2. Курило С.В. Інвестиційна політика, її сутність і роль у сучасних умовах//Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво. Науково-виробничий журнал – 2009. - №6. - С.57
3. Касянок К.Г. Міжнародні інвестиційні потоки в умовах глобальних фінансових дисбалансів. – 2016. - №3. – С.89
4. Ступницький В.В. Роль приватизації в активізації залучення інвестицій // Фінанси України. – 2001. – № 9. – С.117 – 122
5. Чечетов М. Іноземні інвестиції: макроекономічний аспект // Економіка України. – 2004. – № 8. – С. 4–15.
6. Про режим іноземного інвестування: Закон України від 19 березня 1996 року № 93/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/93/96-%D0%B2%D1%80#Text> (Дата звернення 27.10.2020)
7. Про захист іноземних інвестицій на Україні: Закон України від 10 вересня 1991 року N 1540а-XII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1540%D0%B0-12#Text> (Дата звернення 27.10.2020)

Постніков Д.

студент юридичного факультету

Західноукраїнського національного університету

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри

цивільного права і процесу ЗУНУ

Слома В.М.

ВИКОНАННЯ ДОГОВІРНОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ПОРУЧИТЕЛЕМ

Для забезпечення належного виконання договірних зобов'язань можуть застосовуватись способи, передбачені ст. 546 ЦК України. Одним із найбільш надійних способів забезпечення зобов'язань є порука. Відповідно до ч. 1 ст. 553 ЦК України за договором поруки поручитель поручається перед кредитором боржника за виконання ним свого обов'язку.

Порука як спосіб забезпечення виконання кредитних зобов'язань є цивільним правовідношенням, за яким одна або декілька осіб зобов'язуються прийняти на себе виконання умов кредитного договору або відповідальність за нього, в разі його невиконання самим позичальником [2, с 146].

Важливе значення у відносинах поруки має визначення моменту, з якого поручитель повинен буде виконати зобов'язання боржника. Як

впливає із нормативних положень такий момент визначається моментом невиконання договірною зобов'язання основним боржником.

Відповідно до ч. 1 ст. 554 ЦК України у разі порушення боржником зобов'язання, забезпеченого порукою, боржник і поручитель відповідають перед кредитором як солідарні боржники, якщо договором поруки не встановлено додаткову (субсидіарну) відповідальність поручителя. Встановлення солідарної відповідальності у договорі поруки передбачає, що кредитор має право пред'явити свої вимоги як до боржника за основним зобов'язанням, так і до поручителя.

Водночас існують певні відмінності між солідарним зобов'язанням та відносинами поруки. Відмінність поручителя від боржника у солідарному зобов'язанні прослідковується у наслідках, які настають в результаті виконання зобов'язання. Ч. 1 ст. 544 ЦК України встановлює право боржника, який виконав солідарний обов'язок, на зворотну вимогу (регрес) до решти солідарних боржників. Щодо наслідків виконання зобов'язання поручителем, то відповідно до ч. 1 ст. 512 ЦК України в результаті виконання зобов'язання поручителем відбувається заміна кредитора іншою особою [3, с.105].

У випадку субсидіарної відповідальності поручителя, при визначенні черговості пред'явлення вимог до нього слід застосовувати положення ст. 619 ЦК України, тобто до пред'явлення вимоги до поручителя кредитор повинен пред'явити її до основного боржника. Якщо основний боржник відмовився задовольнити вимогу кредитора або кредитор не одержав від нього в розумний строк відповіді на пред'явлену вимогу, кредитор може пред'явити вимогу в повному обсязі до поручителя.

Щодо обсягу відповідальності, то поручитель відповідає перед кредитором у тому ж обсязі, що і боржник, включаючи сплату основного боргу, процентів, неустойки, відшкодування збитків, якщо інше не встановлено договором поруки (ч. 2 ст. 554 ЦК України). З одного боку, договір поруки може максимально захистити кредитора від імовірної можливості порушення боржником своїх зобов'язань за основним зобов'язанням, однак, з другого боку, чинне законодавство обмежує права поручителя щодо можливості зменшити негативні наслідки для солідарних боржників у зв'язку з порушенням зобов'язання [1, с. 206].

Зобов'язання поручителя за договором поруки є строковим. Строк дії поруки може бути передбачений в договорі, а за відсутності відповідної договірної умови такий строк визначений у ч. 4 ст. 559 ЦК України.

Список використаних джерел

1. Карасава О.П. Порука як спосіб забезпечення виконання кредитних зобов'язань: теоретичні та практичні аспекти. *Економічна теорія та право*. 2015. № 3 (22). С. 202-217.
2. Кудрявцев В.І. Забезпечення виконання зобов'язань за кредитним договором : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. 222 с.

3. Слома В.М. Участь третіх осіб у забезпеченні виконання цивільно-правового зобов'язання. *Jurnalul juridic national: teorie și practică*. 2019. № 5 (39). С. 104-107.

Солоничний Н.
студент юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: д.ю.н., доцент, завідувач кафедри
цивільного права і процесу ЗУНУ
Лукаsevич-Крутник І. С.

ОКРЕМІ РІШЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ В СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

В сьогоднішніх умовах впровадження в Україні європейських стандартів актуального значення набуває дослідження практики Європейського суду з прав людини, в тому числі в сфері надання транспортних послуг.

В зазначеному контексті цікавою є позиція Європейського суду з прав людини у рішенні «Westbahn Management GmbH v ЦВВ-Infrastruktur AG» в справі С-136/11 від 22 листопада 2012 р., в якому суд наголосив на особливостях механізму реалізації права пасажирів на інформацію. Відповідно до резолютивної частини цього рішення «інформація про основні транспортні послуги, крім звичайного часу відправлення, повинна також включати відомості про час затримки або скасування поїздів, на які можна зробити пересадку, незалежно від того, яке залізничне підприємство надає ці послуги» [1].

Вказане рішення Європейського суду з прав людини прийнято з приводу тлумачення ст. 8 Регламенту (ЄС) Європейського Парламенту і Ради про права і обов'язки пасажирів залізничного транспорту від 23 жовтня 2007 р. № 1371/2007 [2], положення якого згідно з додатком XXXII до Угоди про асоціацію України повинні бути впроваджені в національне законодавство протягом 8 років з дати набрання нею чинності [3]. Як зазначає І. С. Лукаsevич-Крутник, цікаво, що відповідно до ст. 8 зазначеного Регламенту право пасажирів залізничного транспорту на інформацію про перевезення включає: інформацію, що надається перед поїздкою (доступність, умови доступу і можливість користування на борту потягу обладнанням, розробленим для осіб з фізичними вадами і з обмеженими можливостями руху; доступність і умови перевезення велосипедів; доступність місць для курців і для некурців, місць першого і другого класу, а також спальних і плацкартних місць; будь-які дії, здатні зашкодити наданню послуг або вчасному наданню послуг та ін.) та інформацію, що надається протягом поїздки (послуги на борту потягу, наступні зупинки, затримки, основні пункти пересадки, інформацію про безпеку і надійність та ін.) [4, с. 278 – 279; 5, с. 247]. Очевидно, у зв'язку з